

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3094/2018
23.01.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић, Весне Субић, Јелице Бојанић-Керкез и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Милановић, адвокат из ..., против тужених „ББ“ АД ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и АД „ВВ“ ..., чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1961/18 од 13.08.2018. године, у седници одржаној 23.01.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1961/18 од 13.08.2018. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужених изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1961/18 од 13.08.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 462/18 од 24.04.2018. године одбијени су приговори пасивне легитимације тужених. Усвојен је тужбени захтев и обавезани су тужени да тужиоцу, за период 01.12.2014. до 31.08.2015. године, по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада солидарно исплате износ од 37.287,35 динара, са законском затезном каматом од 27.03.2018. године до исплате и обрачунату затезну камату у износу од 13.162,95 динара и по основу регреса за коришћење годишњег одмора износ од 9.512,55 динара, са законском затезном каматом од 27.03.2018. године до исплате и обрачунату затезну камату у износу од 3.350,03 динара. Обавезан је „ВВ“ АД да тужиоцу за период од 01.09.2015. године до 01.12.2017. године исплати по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 108.100,46 динара, са законском затезном каматом од 27.03.2018. године до исплате и обрачунату затезну камату у износу од 18.119,18 динара и по основу регреса за коришћење годишњег одмора износ од 28.537,65 динара, са законском затезном каматом од 27.03.2018. године до исплате и обрачунату затезну камату у износу од 4.606,36 динара. Обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 75.600,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1961/18 од 13.08.2018. године одбијене су жалбе тужених и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену оба тужена су благовремено изјавила посебне ревизије, због потребе уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд је ценио предлог тужених за одлучивање о ревизијама као изузетно дозвољеним, па је нашао да нису испуњени услови за примену овог института. Из побијане другостепене пресуде, између осталог, произилази да је тужилац закључио анекс уговора о раду са туженим АД „ВВ“ ... и наставио радни однос код овог послодавца, уз обављање истих послова које је обављао код туженог „ББ“ АД пре 01.09.2015. године. Тужени приликом обрачуна зараде тужиоцу, иако је то била изричита законска обавеза, нису у обрачунима зарада исказивали номинално новчани износ накнаде трошкова за исхрану у току рада, а за коју су предвидели да је вреднован у једном радном часу, нити су приликом обрачуна зарада посебно исказивали висину накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора. У конкретној ситуацији, по оцени овог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизијама тужених, као изузетно дозвољеним, с обзиром да је побијана одлука у складу са усаглашеном судском праксом.

Врховни касациони суд је ценио инаводе туженог „ВВ“ АД који се односе на пасивну легитимацију овог туженог, о коме постоји став изражен у одлуци Рев2 1112/2016 од 28.12.2016, према којем терет доказивања испуњења обавезе или чињеница које утичу на престанак обавезе лежи на туженом (дужнику), а не на повериоцу (тужиоцу). Странка треба да докаже оне чињенице које по материјалном праву имају за последицу добијање спора, па ризик недоказаности сноси странка на којој је лежао терет доказивања. Из члана 231. став 3. ЗПП произилази да је запослени у обавези да докаже своје својство повериоца (да се налазио у радном односу – настанак права), а на туженом као послодавцу је обавеза доказивања чињеница која спречава остваривање права или услед које је право престало (да није дужник и да је његова обавеза статусном променом престала). У конкретном случају, тужени своје тврдње није доказао. Наиме, осим тврдње да деобни биланс између новонасталих предузећа и матичног предузећа није донет, тужени није пружио било какав доказ о „активи новонасталих предузећа и разликама вредности“ из члана 452. став 1. ЗОО и члана 505. став 1. тачка 2. Закона о привредним друштвима, иако се сви евентуални докази налазе код њега, а не код тужиоца. Из наведених разлога, имајући у виду и садржину одредбе члана 147. Закона о раду, овај тужени је пасивно легитимисан у овој парници (став изражен у поменутој одлуци Врховног касационог суда). Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизије нису дозвољене.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба ради исплате поднета је 01.12.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела у односу на туженог „ББ“ АД износи 46.799,90 динара, а у односу на туженог „ВВ“ АД износи 183.438,01 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела у односу на сваког туженог појединачно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизије тужених нису дозвољене.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић